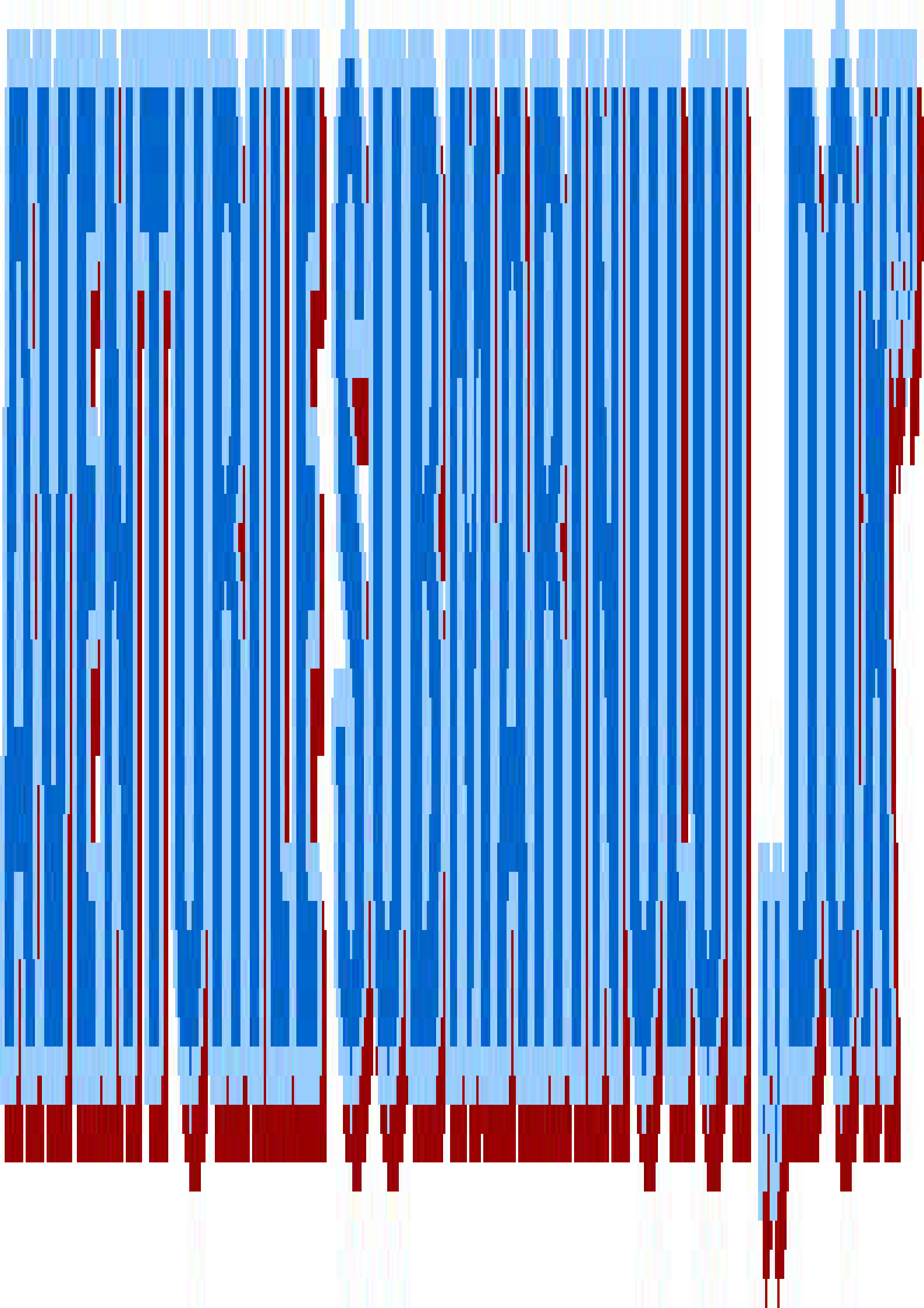

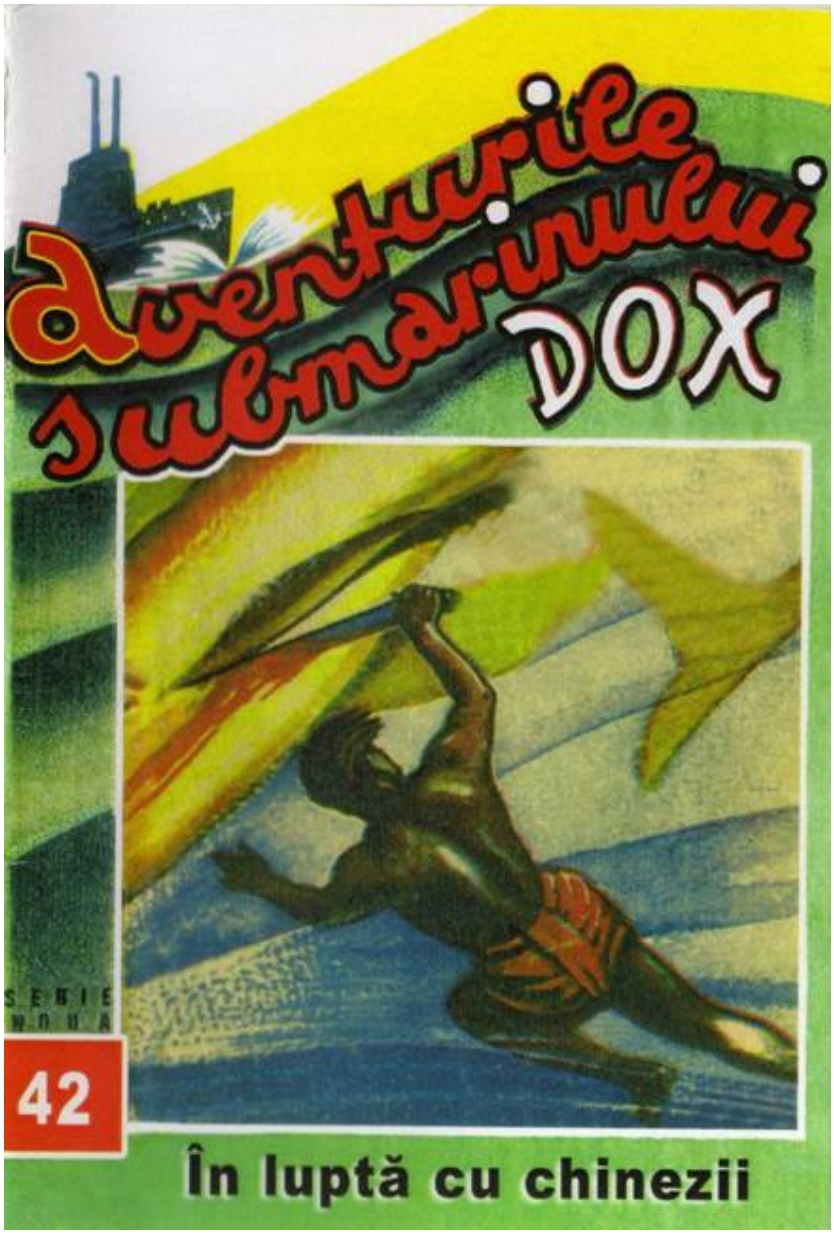
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
42
În luptă cu chinezii

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

Cea mai instructivă şi distractivă publicaţie pentru tineret şi adulţi.

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla piuitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului.
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii.
20. Corab'a-fantomă.
21. Călăreţul vânturilor.
22. Jonny din Sumatra.
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios.
27. Corăbieru' de sclavi.
28. Căpetenia Nogi.
29. Monştrii mărilor.
30. „Hoţul de mărgăritare".
31. Balena miraculoasă.
32. Tainele mării.
33. Lumi dispărute.
34. Femeia-pirat.
35. Zeul mării.
36. Lordul Clive.
37. Pădurea în flăcări.
38. Fantoma din pădure.
39. Surorile duşmane.
40. Uriaşul Pongo.
41. Aurul blestemat.
42. In luptă cu Chinezii.

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 42

ÎN LUPTĂ CU CHINZII

Traducerea de L. HÂRSU.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial

de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
PONGO NE ELIBEREREAZĂ.

DUPĂ CE SE ODIHNI O ZI ÎNTREAGĂ după aventura avută pe galera fiorosului Gould, George se simţi din nou în puteri, vesel şi dornic de noi aventuri.

Tânărul acesta neastâmpărat avea şapte vieţi în el. Nu se simţea în largul lui decât atunci când avea de întâmpinat primejdiile cele mai mari, fie în luptă cu sălbaticii, fie cu cine ştie ce monştri marini. Noroc că acum avea o distracţie plăcută pentru ceasurile de răgaz, îl avea pe doctorul Bertram, care-i făgăduise să-i povestească mereu din trecutul lui aventuros. Şi din nou îi găsim pe cei doi camarazi aşezaţi în tihnă în cabina savantului medic, care îşi reluă firul întrerupt cu câteva zile înainte:

«O forţă misterioasă îi smulsese pe cei doi paznici de la marginea pădurii în desişul de nepătruns şi Marian zise îndată:

— Ăsta a fost Pongo.

Nici n-ar fi putut ti altui decât negrul acela uriaş, cu înfăţişare de gorilă şi al cărui nume însemna chiar „gorilă”.

Fără voie, ne oprirăm respiraţia, căci ne spuneam că cei patru atjehi din faţa colibei noastre trebuie să fi observat dispariţia camarazilor lor. Vor da, desigur, repede alarma şi prin asta viaţa noastră era în mare primejdie.

Dacă am fi avut arme!

Se părea însă că numai Marian – care se aşteptase la aşa ceva – băgase de seamă dispariţia bruscă a santinelelor şi gestul lui cu mâna ne atrase şi nouă atenţia. Căci cei patru atjehi din faţa colibei nici nu se clintiră.

— Drace! Exclamă unul din consilierii de stat, ce a fost asta? Probabil vreun prieten de-al dumitale, domnule Farrow? Dar cum naiba are de gând să-i răpună pe ăşti patru blestemaţi care ne păzesc şi să ne scoată teferi din lagăr? Nici un om n-ar fi în stare de aşa ceva.

— Aşteaptă şi vei vedea răspunse Marian. Prietenul Pongo e în stare de lucruri şi mai şi. Să rămânem însă liniştiţi, căci bănuiesc că va veni curând la noi.

Se scurseră câteva minute într-o tăcere adâncă Deodată se auzi în spatele colibei noastre un zgomot uşor. Cineva părea ocupat să despletească ramurile. Tocmai mă gândeam să-i şoptesc lui Marian să facem puţin zgomot ca să le acoperim pe cele prilejuite de îndeletnicirea misteriosului prieten, când o ramură uscată pârâi cu zgomot.

Cei patru paznici tresăriră şi în vreme ce doi din ei se apropiară de intrarea colibei, ţinându-ne sub ameninţarea suliţelor, ceilalţi doi alergară în spatele colibei.

Ne retraserăm repede spre fundul adăpostului nostru şi Marian apucă oala cea grea de fier, în care ni se adusese mâncarea.

De-abia ne lipirăm de peretele din fund, că şi auzirăm de afară două strigăte slabe, urmate de un zgomot înăbuşit. Apoi o căzătură grea pe pământul acoperit de iarbă.

— Le-a sfărâmat capetele, zise Marian, încet. Acum va trebui eu să le dau de lucru celorlalţi doi paznici.

Se aşeză în faţa mea şi la lumina focului ce ardea în faţa colibei văzui că ridicase oala grea de fier. În clipa următoare cei doi atjehi năvăliră în colibă, ţinând sulițele îndreptate asupra noastră.

Marian trânti atunci cu toată puterea oala în fata lor. Lovitura nu dădu greş, căci indivizii se clătinară pe picioare, scoţând ţipete de spaimă. Dar înainte ca ei să se poată dezmeticii, în spatele lor se ivi făptura uriaşă a lui Pongo.

În lumina focului de afară părea un sol al iadului când îi înhăţă cu putere pe cei doi paznici şi-i izbi cap în cap. Aceştia nu scoaseră nici măcar un geamăt şi rămaseră atârnaţi ca nişte otrepe în pumnii lui de uriaş.

În lagăr se stârni agitaţie. De pretutindeni se vedeau răsărind trupuri negricioase de atjehi care se năpustiră spre coliba noastră Dar rămaseră locului, scoţând ţipete de groază când dădură cu ochii de făptura lui Pongo.

Uriaşul negru se arătă acum în toată grozăvia lui. Îi dădu drumul la pământ unuia din paznicii morţi, îl ridică pe celălalt ca pe o măciucă deasupra capului şi-l zvârli cu toată puterea în grămada băştinaşilor. Apoi scoase răcnetul de luptă pe care-l cunoşteam şi cu suliţa ridicată sări peste foc înspre atjehi.

Răcnind şi urlând, superstiţioşii băştinaşi o zbughiră ca iepurii în pădure. În câteva clipe numai, luminişul rămase pustiu.

— Massers, veniţi repede! Ne strigă acum Pongo.

— Haideţi, domnilor! le zise Marian olandezilor, care păreau ţintuiţi de peretele din fund al colibei. Prietenul Pongo nu are o înfăţişare prea frumoasă, dar e băiat bun, totuşi.

Marian pornise înainte şi ne strigă s-o luăm prin spatele colibei. Acolo ne întâmpină altă surpriză, căci în faţa noastră se ivi deodată Tomo, malaiezul, care se ploconi adânc şi ne pofti să mergem după ei, dându-ne în acelaşi timp armele pe care le luase din coliba căpeteniei. Pongo voia să rămână în coada micului convoi, care trebuia s-o ia acum prin pădurea cufundată în beznă, unde primejdiile pândeau la tot pasul.

Eu păşeam îndărătul iui Tomo, cu pistolul în mâna dreaptă, iar în cea stângă aveam lampa de buzunar, gata s-o aprind la nevoie. După mine veneau olandezii, iar Marian şi Pongo încheiau convoiul.

Prin brâul de pădure deasă de la marginea luminişului fusese făcută o spărtură, desigur de către Pongo, cu forţa lui uriaşă. Iar spărtura asta se sfârşea pe o potecă de elefanţi, bine întreţinută.

Mergeam destul de uşor, dar veşnic în primejdie de a fi atacaţi de unul din acele animale enorme, cu pielea groasă de câţiva centimetri. De asta părea să se teamă şi micul Tomo, care o luase la picior parcă mânat de duhurile rele. Înconjuraţi de pericole de tot soiul, înaintam neobosiţi prin pădurea înfiorătoare, când deodată luci o rază de lumină înaintea noastră.

— Tuan, fluviul! Strigă Tomo cu bucurie, dar se întrerupse cu un ţipăt de spaimă şi se opri atât de brusc, încât eu, care veneam în urma lui, mă izbii cu putere de el.

În aceeaşi clipă, văzui despre ce era vorba. Cam la un metru înaintea noastră luceau două puncte verzui – ochii unui tigru uriaş, pornit după pradă.

În vremea asta, olandezii se loviră de mine şi nu mai conteniră cu întrebările lor rostite în şoaptă. Voiam chiar să mă răstesc la ei, poruncindu-le să-şi ţină gura, când răspunsul veni din faţa mea – mârâitul supărat al tigrului. Olandezii amuţiră pe dată, dându-şi seama că stăteam faţă în faţă cu moartea.

— Îndreaptă-i lumina în ochi! Îmi spuse Marian încetişor, iar eu aprinsei imediat lampa.

Lumina vie ne înfăţişă o privelişte înfiorătoare, dar frumoasă în aceiaşi timp. În mijlocul potecii stătea un tigru enorm, ai cărui ochi se închiseră acum, lăsând doar două crăpături, în vreme ce-şi ridică buza groasă, descoperindu-şi dinţii strălucitori.

Ridicai pistolul încet, dar trebuie să mărturisesc că nu prea îmi era la îndemână. Fireşte, eram sigur de gloanţele mele, dar situaţia era acum aproape disperată. La câţiva paşi în fata mea, uriaşa fiară, care se pregătea în linişte de săritură. La dreapta şi la stânga, pădurea cea deasă, în care nu mă puteam adăposti. Şi în spatele meu, olandezii, din pricina cărora n-aş fi putut sări

înapoi. Şi chiar dacă glonţul meu ar fi nimerit ochiul tigrului, tot îi mai rămânea destulă putere să mă doboare şi să mă sfâşie în bucăţi.

Toate acestea îmi trecură cu iuţeala fulgerului prin minte, în vreme ce, liniştit şi hotărât în aparentă, căutam ţinta.

Atunci se produse o uşoară mişcare îndărătul meu şi în clipa următoare o mână îmi atinse braţul.

— Dă-te puţin în lături şi intră în tufiş – îmi şopti Marian – apoi ţinteşte ochiul drept, iar eu voi ţinti în stângul.

Liniştit de acest ajutor, mă vârâi într-un tufiş de bambuşi şi Marian veni lângă mine. El era mai meşter ca mine la tras şi voiam să-i dau, deci, cât mai mult câmp liber. Tigrul se ghemui, pregătindu-se de atac. Ştiam că acum va închide mai întâi ochii aproape complet, apoi – cu puţin înainte de săritură – îi va deschide brusc. Atunci era momentul să tragem.

Se scurseră câteva clipe de cumplită încordare. Fiara închise ochii, lăsând doar câte o crăpătură... încă o clipă şi-i va holba... Deodată, ne pomenirăm împinşi la o parte şi auzirăm glasul lui Pongo zicând:

— Nu trageţi, Massers! Duşmani în spatele nostru. Pongo va omorî pe „Sabaa".

Cu iuţeala fulgerului, mă gândii că Pongo nu putea fi de mult timp în Sumatra. Deoarece numea tigrul „Sabaa", ceea ce înseamnă “gâtuitor de turme", nume pe care arabii îl dăduseră leului. Şi asta era în acelaşi timp o dovadă că umblase mult prin lume şi-şi petrecuse, desigur, destulă vreme printre triburile arabe.

Pongo înaintă cu o jumătate de pas – în aşa fel că a fost învăluit de lumina lămpii mele – şi ridică braţul uriaş cu suliţa grozavă. Eu clătinai din cap neîncrezător, căci nu-mi puteam închipui ca un tigru să poată fi rănit grav cu o suliţă, dar să mai fie şi ucis. Dar se vede că încă nu cunoşteam forţa supraomenească a negrului.

Pongo zvârli suliţa. Urmă un sunet scurt şi şuierător, atât era de vijelioasă forţa cu care arma cea grea despica aerul, apoi vârful lat de fier se înfipse adânc în

gâtlejul fiarei. Prin puterea aruncării, tigrul fu ridicat în aer şi rămase câteva clipe pe labele dindărăt.

Atunci Pongo sări înainte cu pumnalul ridicat şi, cu o lovitură grozavă în gâtul animalului, zvârli în lături trupul uriaş. De sub tufe se auziră câteva răcnete, apoi corpul acela vărgat se întinse la pământ cât era de lung. Pongo sări într-acolo, smulse suliţa din cadavru şi ne făcu semn să mergem mai departe.

— Massers, repede! şopti el. Barcă pe fluviu.

O porni înainte şi noi îl urmarăm cât puteam de repede. Mai ales olandezii, care veneau acum în coadă, erau foarte zoriţi... Şi în vreme ce alergam, bătrânul consilier gâfâi din nou:

— Dumnezeule! Domnule Farrow, spune-mi, te rog, cine şi ce este ocrotitorul nostru? E o fiinţă grozavă, aproape supranaturală.

Tocmai voiam să-i răspund că-l voi lămuri mai târziu, când se auzi glasul lui Pongo, care prinsese cu auzul lui fin cuvintele rostite în şoaptă:

— Massers fie liniştiţi, duşmani şi în faţa noastră!

Perspectiva nu era prea îmbucurătoare. Aceasta însemna că atjehii se dezmeticiseră din spaima lor şi ne-o luaseră înainte pe drumul cel mai scurt. Noi aveam arme, dar olandezii erau lipsiţi de apărare. Erau însă alţi duşmani cei pe care-i ştia Pongo înaintea noastră.

După câteva minute eram la ţărmul fluviului Atjeh. Acolo se afla un sampan mare şi Pongo ne îndemnă stăruitor să urcăm. Eu şi Marian stăteam la proră, micul Tomo se ghemuise îndărătul nostru, iar olandezii se trântiseră în mijloc. La pupă stătea în picioare Pongo, care împinse barca de la ţărm. Avea o lopată lungă în mână şi îndreptă cu dibăcie sampanul spre mijlocul fluviului.

— Cred că acum suntem în sfârşit în siguranţă, murmură bătrânul consilier de stat. Mi-ai putea spune acum...

Fu iarăşi întrerupt de Pongo, care aproape că se răsti la el:

— Massers fie liniştiţi. Duşman înaintea noastră.

Şi deodată de pe ţărmul drept răsună o chemare:

— Fu... Fu!

Ciudat şi aproape înfiorător mai suna această chemare în mijlocul pădurii. De pe ţărmul stâng veni răspunsul:

— Dan... Dan.

Aşadar, chinezii erau înaintea noastră. Strigătul lor de recunoaştere – parola, cum s-ar zice – era „Fu Dan" şi vicleanul chinez conducea probabil răscoala kulilor şi atjehilor.

Aceasta însemna că ne aflam într-o situaţie destul de grea. Trebuia neapărat să debarcăm undeva pe ţărm şi să încercăm să pătrundem în pădure.

L-am împărtăşit în şoaptă această părere şi lui Marian, iar el mi-a dat dreptate. Şi atunci am observat că sampanul se apropia încetişor de ţărmul drept Pongo ştia aşadar foarte bine ce era de făcut şi constatarea aceasta ne-a întărit încrederea ce o aveam în el.

II.
LOVITURA LUI FU DAN.

ALUNECAM APROAPE DE TOT DE ŢĂRM, în umbra aruncată de crengile copacilor. Pongo se aplecase şi am băgat de seamă că aşezase încet vâsla în sampan şi luase în mână suliţa Aceasta însemna că iar ne ameninţa o primejdie. Fără voie, am ridicat revolverul, dar Marian, care zărise mişcarea şi-a pus mâna pe braţul meu.

— Las-o încolo, băiete! zise el. Pongo va face treaba singur.

S-a auzit un foşnet în tufiş, căruia l-a urmat chemarea:

— Fu... Fu!

Şi de pe celălalt ţărm a venit îndată răspunsul:

— Dan... Dan!

Aşadar, iarăşi un post dublu pe amândouă malurile fluviului, care vestea mai departe fuga noastră. Eu eram încredinţat că mai jos se afla un număr mai mare de kuli care ne aşteptau ca să ne împuşte pe toţi deodată. Acum eram încă în umbra pădurii, dar peste puţin timp luna se va înălţa pe cer, aruncându-şi lumina

deasupra fluviului, unde puteam fi văzuţi foarte lesne. O mişcare puternică, de pe urma căreia sampanul începu să se clatine, m-a trezit din gândurile mele.

Pongo intervenise. De-abia se auzise răspunsul de pe celălalt ţărm, că el şi azvârlise cu toată forţa suliţa în desişul de lângă noi. Probabil că zărise santinela, căci un horcăit slab ne dovedi că-şi nimerise ţinta. În clipa următoare opri barca lângă crengile tufişurilor şi ne şopti:

— Massers, ţineţi!

Am pus şi noi repede mâna. Ţinând sampanul şi Pongo dispăru ca un şarpe printre ramuri. După numai câteva clipe ne strigă din tufiş:

— Massers, veniţi cu toţii!

— Robert, ia-o tu înainte! zise Marian. După tine vor veni domnii, iar eu cu Tomo mergem la urmă. Repede, domnilor!

De-abia apucasem să păşesc în tufiş, când mă poticnii deodată de un trup neînsufleţit. Era santinela chineză, pe care suliţa lui Pongo o trimisese pe lumea cealaltă Uriaşul negru nu era de văzut, dar, la o mică depărtare de acolo, auzii din nou chemarea lui. Mă târâi înainte, călăuzindu-i prin chemări scurte pe olandezii care veneau după mine.

În cele din urmă am intrat pe o potecă îngustă şi m-am ridicat în picioare, căci până atunci mersesem de-a buşilea După câteva minute, dădeam şi de negru.

— Massers merge prea încet, mormăi el. Pongo trebuie merge mai departe. Tomo conduce pe Massers.

În clipa următoare se făcu nevăzut Doar câteva foşnete uşoare îmi arătară direcţia pe unde o luase. Era chiar drumul spre vulcan. Peste câteva minute, tot grupul nostru se adunase pe poteca îngustă şi Tomo luase conducerea, aşezându-se în frunte, în vreme ce prietenul meu Marian rămăsese în coadă şi de data asta.

Poteca începu deodată să urce şi desişul se lumină puţin de amândouă laturile potecii. Ne apropiam de regiunile superioare ale vulcanului. Tomo se opri deodată şi scoase un uşor ţipăt de avertisment.

Luai imediat lampa de buzunar şi strânsei revolverul în mâna dreaptă, căci în aceeaşi clipă auzii crengile

trosnind. Olandezii din spatele meu începură să se agite, căci după toate probabilităţile era vorba de un pachiderm ce venea spre noi. Şi un elefant sau un rinocer nu se sperie atât de uşor de un glonţ de „Parabellum”. Dar după câteva clipe, Marian izbuti să ajungă lângă mine, îşi încordă auzul, apoi zise încet:

— E un om care se apropie de noi, făcând sărituri mari.

Şi ca o confirmare a celor spuse de el, răsună de la o oarecare distanţă glasul gâfâit or ai lui Pongo:

— Massers, unde sunteţi?

— Aici, Pongo! Răspunse Marian. Ce s-a întâmplat?

— Massers! Exclamă el ivindu-se. Fu Dan răpit pe Missis.

Stăturăm câteva clipe încremeniţi, apoi Marian întrebă:

— Ai dat de vreo urmă încotro s-a îndreptat?

— Da, Massers, Pongo luat urma, porneşte după el.

— Atunci mergem şi noi cu tine! răspunse Marian, hotărât. Tomo îi va conduce pe dumnealor la Selimeum.

Hotărârea aceasta întâmpină împotrivirea energică a olandezilor şi nici Pongo n-o încuviinţă.

— Massers sunt pierduţi dacă rămân singuri, zise el agitat. Tomo va duce pe toţi Massers la Askaris, apoi călăuzeşte pe cei doi Massers (adică pe mine şi pe Marian) în peşteră. Pongo va face semn.

Propunerea aceasta era cea mai logică. Trebuia să-i ducem mai întâi pe olandezi la loc sigur, apoi îl puteam urma pe uriaş. Peştera spre care trebuia să ne conducă Tomo era, desigur, ascunzătoarea din care vicleanul Fu Dan o răpise pe fiica lordului. Prea departe nu va putea ajunge cu ea, având în vedere talentul lui Pongo de a descoperi urmele. Legionarii trebuiau să fie de mult în marş, căci Meerkerk, hangiul, izbutise desigur să comunice vestea răscoalei şi ceruse să se trimită ajutoare.

Sarcina noastră era acum să scăpăm de urmărirea atjehilor şi chinezilor care ocupaseră fluviul şi pădurea – o întreprindere care nu cerea decât câteva ceasuri, dar

era foarte primejdioasă, mai ales acum când eram lipsiţi de cel mai preţios sprijin: Pongo.

Pe când rumegam încă aceste gânduri, Marian şi dăduse comanda de plecare. De data aceasta, eu urmam să închei convoiul, în vreme ce el cu Tomo mergeau în frunte.

Olandezii o luaseră înainte, urmându-l pe Marian, care ne tot îndemna să mergem mai repede. Un sentiment de neplăcere pusese stăpânire pe mine, văzându-mă rămas în coada micului convoi, gonind prin pădurea aceea întunecoasă, unde primejdiile te pândeau la fiece pas.

Totuşi, drumul se făcu în linişte, timp de vreo două ceasuri, până se iviră zorile. Ne aflam acum în apropierea coloniei incendiate. Puteam cuprinde cu privirea luminişul întins de la picioarele noastre. Ruinele casei lui Meerkerk şi a casierului fumegau încă, dar kulii păreau să fi părăsit colonia, căci nu se zărea picior de om printre colibele de lemn.

Din această pricină am fost neprevăzători şi am înaintat până pe marginea colinei. De acolo se vedea desluşit o parte a fluviului; nădăjduiam să zărim venind bărcile cu legionarii, dar nimic nu se vedea pe întinsul apei. Şi totuşi, ştiam că pe amândouă malurile se aflau santinele.

Deodată răsună un ţipăt. Dintr-una din colibe ieşise un kuli şi cea dintâi privire a lui fusese îndreptată asupra noastră, aşa că într-o clipă se iviră de pretutindeni făpturi galbene, care începură să răcnească furioşi când dădură cu ochii de noi. Un glas puternic porunci să se facă linişte, apoi văzurăm un chinez uriaş, care dădu un ordin scurt şi arătă în sus spre noi.

Imediat, chinezii se adunară la un loc şi, răcnind turbat, o porniră spre noi, dar în aceeaşi clipă detună pistolul lui Marian şi uriaşul care luase conducerea cetei ridică braţele în aer, se răsuci pe călcâie şi căzu cu faţa în ţărână. Kulii se opriră, privindu-se nedumeriţi. Marian se folosi de răgazul acesta şi zise încet:

— Deşi nu prea voiam să trag, cred totuşi că glonţul acesta a fost salvarea noastră. Acum nu mai au conducător şi împotriva unei hoarde turbate, care dă

năvală fără nici un plan, ne putem apăra mai bine. Ah! Şi pe acesta va trebui să-l culc la pământ.

Era un atjeh înalt şi subţire, care se ivise brusc în spatele nostru din pădure şi le adresă kulilor câteva cuvinte poruncitoare. Se întoarse apoi şi scoase câteva ţipete ascuţite, la care i se răspunse din diferite părţi ale pădurii. Dar tocmai când ridică braţul, un glonţ al lui Marian îl culcă la pământ. Kulii nu se lăsară însă, ci dădură năvală înainte.

Situaţia noastră părea disperată. E drept că le împărţisem olandezilor cele două puşti şi patru Browninguri ale noastre, iar noi ne păstrasem pistoalele „Parabellum", dar bieţii funcţionari nu ne puteau fi de mare ajutor, căci tremurau atât de tare, încât era exclus să poată trage cum trebuie. Aşa că apărarea platoului rămăsese în seama noastră – a mea şi a lui Marian – şi trebuia să fim cu ochii în două părţi.

— Eu voi încerca să-i reţin pe kuli, îmi zise Marian liniştit. Tu ia seama la poteca din spatele nostru! Atjehii se vor folosi de ea, căci prin desiş nu pot pătrunde.

L-am văzut pe chinezi înaintând ca un val cotropitor, apoi am mers repede înapoi spre marginea pădurii, m-am ascuns îndărătul unui copac uriaş şi mi-am aţintit privirea în jos spre poteca îngustă, din care vedeam vreo treizeci de metri.

Marian trase câteva gloanţe, întâmpinate cu răcnete de furie de către kuli. Dar şi olandezii păreau să fi căpătat curaj, căci auzii detunând şi armele lor.

Deodată am tresărit speriat. Ca din pământ, pe potecă se iviseră două făpturi negricioase, care priveau spre platou. În spatele lor apăruse un al treilea atjeh – probabil un fel de conducător, căci arăta cu mâna înainte, ceea ce-i făcu pe cei doi să se târască şi mai aproape.

Atunci trăsei şi eu. Cei doi din faţă se prăbuşiră îndată cu faţa la pământ, iar al treilea căzu şi el, dar se ridică apoi clătinându-se şi dispăru pe după cotitura potecii, înainte de a mai putea trage iar.

Acum pădurea se însufleţi. Un urlet scurt de furie răsună dindărătul cotiturii potecii, apoi se auziră câteva

chemări – probabil semnale – cărora li se răspunse din toate părţile.

Eram aşadar încercuiţi de atjehii răsculaţi, în vreme ce în faţa noastră urlau kulii turbaţi. În câteva minute, atjehii vor da năvală, eu voi izbuti, poate, să împuşc câţiva, dar tot va trebui să cad sub numărul lor covârşitor.

Deodată, o linişte stranie se lăsă în pădure. Probabil că băştinaşii se sfătuiau încă, dar liniştea aceasta nu era semn bun. Mă răsucii repede pe călcâie, simţind o mână pe braţul meu. Era micul Tomo, de care aproape că uitasem. Privea cu ochii holbaţi spre pădure, apoi şopti înspăimântat:

— Tuan, suntem pierduţi. Pretutindeni este foc.

Mi-am simţit trupul străbătut de groază. În cel puţin cincisprezece locuri izbucnise focul. Şi boarea de vânt care se stârnise îndrepta văpaia de-a dreptul spre colina unde ne aflam noi Atjehii aleseseră mijlocul cel mai sigur ca să ne prăpădească, deoarece marea de flăcări ne alunga în jos, în braţele kulilor turbaţi. Sării în sus şi alergai spre marginea platoului.

— Foc în spatele nostru! Le strigai camarazilor mei, apoi începui să trag, căci galbenii se apropiaseră până la câţiva metri de noi. Avură pierderi mari, dar se foloseau acum de cei căzuţi ca de scuturi şi împingeau cadavrele tot mai sus, în trecătoarea îngustă.

Chinezii observară deodată focul dindărătul nostru. Scoaseră urlete de bucurie şi începură să se retragă repede. Nu mai aveau nevoie să-şi jertfească oameni, căci acum eram nevoiţi să coborâm.

Răsuflând din greu, ne dădurăm înapoi câţiva paşi din trecătoare. Şi când ne îndreptarăm privirile spre pădure, ne dădurăm seama că sfârşitul se apropiase. Doar câţiva metri de pădure mai erau între noi şi văpaia care înghiţea cu lăcomie lemnul uscat. Vântul se înteţise şi ne arunca dogoarea în faţă, silindu-ne să ne retragem până la marginea platoului. Deodată casierul scoase un ţipăt şi scăpă arma din mână. Glonţul unui chinez îi găurise braţul, în clipa următoare detunară încă două împuşcături ale trăgătorului nevăzut, dar de data asta nu mai nimeri pe nimeni, căci ne dădurăm înapoi.

— Trebuie să coborâm în trecătoare, zise calm Marian. Eu voi sta de pază aici, pe margine şi voi răspunde imediat la împuşcături, dacă vor trage asupra voastră. Voi va trebui să căutaţi cât mai repede acoperire în spatele celor căzuţi la marginea potecii. Daţi-vă drumul la vale, ca să nu vă poată nimeri gloanţele.

Sfatul lui Marian era singura salvare şi cel dintâi care-i urmă avea să fie Tomo. El sări spre marginea platoului şi-şi dădu drumul pe poteca înclinată. O făcu atât de repede, încât chinezii nici nu avură răgazul să mai tragă. Al doilea fu casierul rănit.

El nu era atât de îndemânatic şi imediat porni o împuşcătură din pădure, care din fericire nu-l nimeri. Marian însă îl descoperi pe trăgător; cu iuţeala fulgerului, descărcă pistolul şi un răcnet de moarte ne dovedi că duşmanul cei primejdios trecuse în lumea drepţilor. Probabil că incidentul acesta îi înfricoşă pe ceilalţi kuli, căci olandezii ajunseseră cu toţii nevătămaţi jos. În vremea asta, noi ne încărcarăm din nou armele şi aceasta spre norocul nostru. Probabil că galbenii credeau că eram acum cu toţii în trecătoarea îngustă, căci deodată dădură năvală din pădure şi dindărătul colibelor lor.

Dacă eu şi Marian n-am fi fost încă pe marginea platoului, am fi fost pierduţi; aşa însă îi întâmpinarăm pe năvălitori cu un foc viu. Lăsând câteva cadavre pe teren, hoarda se retrase iarăşi. Nu se aşteptaseră la această împotrivire.

Acum venise momentul să părăsim şi noi poziţia, căci focul atinsese marginea pădurii şi dogoarea era grozavă.

— În jos! strigă Marian în aceeaşi clipă şi imediat ne dădurăm drumul pe potecă. Din fericire, pe marginile acesteia crescuseră câteva tufe de bambuşi, îndărătul cărora ne puturăm ascunde. Olandezii şi Tomo se ascunseră şi ei acolo şi ne priveau acum înspăimântaţi, cu o întrebare mută în ochi.

— Ar mai fi o salvare, zise Marian deodată. Trebuie să ajungem în pădurea cea de jos, la dreapta noastră E drept, kulii stau îndărătul copacilor, dar şi noi ne putem apăra din dosul trunchiurilor. E singurul mijloc, căci

focul din spatele nostru va cuprinde în curând şi trecătoarea în care ne aflăm. În clipa de fată kulii sunt încă atât de înspăimântaţi de împuşcăturile noastre, încât avem toate şansele să ne punem la adăpost. La drum, domnilor, n-avem timp de pierdut.

Îşi făcu vânt şi cu paşi mari o porni în josul mărăcinişului. N-aveam încotro şi-l urmarăm. Câteva gloanţe zburară deasupra noastră, dar, datorită repeziciunii cu care mergeam, ajunserăm nevătămaţi în pădure. Căutarăm imediat adăpost îndărătul copacilor, căci eram împresuraţi de kuli, care aveau să încerce desigur acum să facă tot ce le-o sta în putere ca să ne atingă cu gloanţele lor.

Un ţipăt puternic m-a făcut să întorc capul. O privelişte înfiorătoare mi se înfăţişă înaintea ochilor. Micul Tomo n-avusese noroc. Îşi căutase adăpost sub un copac, îndărătul căruia stătea acum unul din kuli. Galbenul îi apucase cu mâna stângă de ceafă şi în cea dreaptă ţinea un cuţit mare, pe care se pregătea să i înfigă în gâtlej.

În mai puţin de o clipă, trăsei pistolul, dar Marian fu mai iute şi glonţul lui îl doborî pe chinez, eliberându-l pe Tomo. Micul malaiez îşi recăpătă ca prin farmec curajul, îi zâmbi lui Marian şi, aplecându-se asupra mortului, îl luă armele.

III.
PE URMELE LUI PONGO.

TOCMAI ZÂMBEAM DE CURAJUL BĂIATULUI, când un glonţ trecu pe lângă capul meu şi se înfipse în copac. Repede trecui de partea cealaltă a copacului uriaş. Dar de-abia mă postasem acolo, că şi piuiră trei gloanţe trase din diferite părţi asupra mea. Mă aruncai repede la pământ şi acelaşi lucru îi făcură şi ceilalţi, căci nu se mai auzi nici o împuşcătură.

Trecură clipe de groază. Duşmanii erau pe aproape şi cunoşteau locul unde ne aflam. Desigur că erau hotărâţi să nu ne lase să scăpăm cu viaţă şi că ne puteam aştepta la surprize foarte primejdioase. Şi de atjehi trebuia sa ne temem, căci acum focul pus de ei se potolise, după ce mistuise tot ce era lemn pe platou.

Desigur că se apropiau de colonie din amândouă părţile trecătorii prin care ne salvasem şi ne închideau astfel drumul din spate.

Şi, într-adevăr, deodată răsunară cunoscutele strigăte prin care se înţelegeau băştinaşii între ei. Aceste strigăte se apropiau de ambele părţi ale trecătorii, în spatele nostru. În acelaşi timp, pădurea de jur-împrejurul nostru se însufleţi, căci kulii dădeau acum de veste tovarăşilor lor de cele petrecute, atrăgându-le atenţia în primul rând asupra locului unde stăteam ascunşi.

Se părea că lupta hotărâtoare se apropia îmi încărcai la repezeală pistoalele, hotărât să-mi apăr cât mai scump viaţa.

Deodată însă, strigătele războinice ale kulilor se transformară în ţipete de spaimă şi câţiva dintre ei o luară la fugă trecând pe dinaintea ascunzătorii mele.

Explicaţia acestei întorsături o avurăm curând, căci deodată răsună un sunet de trompetă, iar în clipa următoare o salvă puternică bubui în pădure. Răcnete sălbatice de moarte şi durere urmară şi din ce în ce mai mulţi galbeni îşi căutau salvarea în fugă.

Stăturăm liniştiţi pe loc, căci nu ne lăsa inima să tragem asupra fugarilor. De altfel, nu era nici o nădejde să scape de soarta ce-i aştepta, căci legionarii aveau să-i urmărească până când cel din urmă îşi va fi primit pedeapsa meritată. Şi atjehii vor plăti cu vârf şi îndesat răscoala lor, căci în această privinţă olandezii nu ştiau de glumă.

O a doua salvă răpăi prin pădure şi gloanţele vâjâiră deasupra noastră. Situaţia devenea îngrijorătoare şi pentru noi, căci dacă soldaţii ne-ar descoperi, lesne s-ar fi putut să ne ciuruiască cu gloanţe, înainte de a putea fi recunoscuţi.

Acum însă, bătrânul consilier de stat deveni salvatorul nostru, căci de cum se pierdu ecoul salvei, el strigă cu glas tare că se afla acolo împreună cu ceilalţi bărbaţi.

După câteva clipe eram înconjuraţi de legionari, care rămăseseră foarte miraţi văzându-ne încă în viaţă. Deodată se ivi dintre tufe şi Meerkerk, fostul hangiu din colonie, care ne strânse mâinile cu bucurie.

După cum ne istorisi mai târziu, ajunsese în Selimeum la două ceasuri după câinele Pinh. Hangiul de acolo, Diersch, telefonase între timp staţiunii de coastă Kota-Radja şi colonelul van Graeve se şi pornise la drum cu o companie de legionari.

În vreme ce soldaţii îşi reluară urmărirea, noi ne despărţirăm de olandezi. Van Graeve se apropiase şi el şi se împotrivi planului nostru de a porni din nou în pădure. Când auzi însă că e vorba de salvarea unei tinere fete, ni se puse la dispoziţie cu câţiva din oamenii săi. Refuzarăm însă oferta, căci voiam să-l urmărim singuri pe Pongo. În ochii noştri, uriaşul negru făcea cât o jumătate de companie de soldaţi.

Trebuia să facem un ocol mare în jurul părţii incendiate a pădurii şi mulţumită darului lui Tomo de a dibui urma, regăsirăm repede poteca pe care ne despărţisem de Pongo. Nu merserăm însă prea mult timp, căci deodată micul malaiez coti spre stânga, pe după un tufiş mare de bambuşi. În faţa noastră se ivi atunci o altă potecă îngustă, care nu părea croită de vreo fiară, ci de puterea de uriaş a lui Pongo. Poteca această ducea de-a dreptul spre vulcan, după cum lesne se putea vedea.

După un ceas şi jumătate de mers pe poteca aceea, pădurea se rări şi în curând văzurăm ivindu-se peretele stâncos.

— Tuan. Acolo e peştera, zise Tomo şi arătă spre un tufiş. Rămase locului cu braţul întins, întoarse încetişor capul şi ne plivi cu ochii holbaţi de spaimă.

Ce se întâmplase?

Din tufiş, cam de la vreo cinci metri dinaintea noastră, îşi făcu loc încet trupul unui „Matjang tutui itum", pantera neagră din Sunda. Un pufăit scurt dindărătul tufişului ne dădu de veste că acolo se afla şi soaţa fiarei din faţa noastră.

Pantera îşi trecuse trupul pe jumătate prin tufiş, când dădu cu ochii de noi. Rămase imediat tot atât de nemişcată ca şi noi, privindu-ne ţintă cu ochii ei mari şi verzi. Probabil că era atât de surprinsă, încât nu ştia ce să facă.

Pentru noi, situaţia era mai mult decât critică. Fireşte, cu o împuşcătură sigură din „Parabellum",

lesne am fi putut-o răpune, dar atunci cealaltă panteră ne-ar fi atacat cu atâta furie, încât cel puţin unul din noi ar fi căzut grav rănit, dacă nu chiar ucis.

Uriaşa panteră îşi întoarse pe jumătate capul şi imediat ridicai pistolul, căci acum aveam ţinta cea mai bună. Dar Marian îmi şopti:

— Aşteaptă!

Auzind glasul tovarăşului meu, capul uriaş se-ntoarse în poziţia dinainte şi ochii verzi se aţintiră iarăşi cu mânie asupra făpturilor străine care pătrunseseră în regatul său. Mă aşteptam acum la atacul său şi eram bucuros că aveam arma pregătită, când fiara pufăi pentru a doua oară; de data asta părea foarte întărâtată. Apoi răsună un ţipăt grozav dintr-un gâtlej omenesc, urmat de o căzătură înăbuşită şi de un horcăit prelung. Pantera cealaltă doborâse aşadar un om, care, fără să bănuiască ceva, venise din partea cealaltă.

M-am uitat pe furiş la Marian. Cine să fi fost? Nu cumva Pongo, care ne aştepta poate şi căzuse victima fiarei grozave?

Marian arătă cu capul spre tufişul de ferigi şi când privii din nou într-acolo, văzui trupul uriaş ai panterei strecurându-se ca un şarpe.

— Marian, nu cumva o fi fost Pongo? Şoptii eu plin de spaimă.

— Nu, uriaşul negru nu s-ar fi lăsat el doborât de o panteră. Bănuiesc c-a fost vreunul din banda lui Fu Dan, care voia probabil să mai scoată ceva din peşteră.

— Şi noi ce facem acum? Nu putem pătrunde prin tufiş, căci ar însemna să alergăm de-a dreptul în labele panterelor.

— Nu e nici o primejdie, căci bănuiesc că s-au retras. Haide, nu-ţi fie teamă.

Şi înainte ca să-l pot împiedica, ei se şi strecură prin tufişul de ferigi. L-am urmat desigur imediat şi chiar după câţiva paşi am dat de un luminiş mic, aproape rotund, care era mărginit în faţa noastră de peretele înalt, de stâncă, al vulcanului Sejawa. În mijlocul peretelui se vedea o crăpătură îngustă – intrarea în peştera lui Pongo.

La câţiva paşi în dreapta noastră zăcea trupul unui kuli chinez. Deoarece nu se zărea nici urmă de panteră, ne apropiarăm şi ne aplecarăm asupra mortului. Era un chip necunoscut, schimonosit, cu ochii ieşiţi din orbite. Gâtul şi pieptul li erau sfâşiate de ghearele fiarei şi capul îi atârna într-o parte.

— Păcat că nu mai poate vorbi, mormăi Marian, deşi mă tem că tot nu ne-ar fi spus nimic. Dar ia să-i scotocim brâul, poate că dăm de ceva care să ne ofere lămuriri asupra bandei lui Fu Dan.

Scoase armele mortului din brâul lat pe care chinezul şi-l înfăşurase în jurul mijlocului: două revolvere Browning, moderne şi un pumnal malaiez, cu un mâner de lemn, cu încrustaţii artistice, în lemnul negru mai erau încrustate cu sidef trei semne chinezeşti. Marian privi mânerul cu atenţie.

— Să fie oare pumnalul acesta o „carte de vizită" a bandei? făcu el dus pe gânduri. N-am văzut încă astfel de încrustaţi pe mânerele pumnalelor malaieze. Aşa ceva pot face numai chinezii, cu răbdarea lor de fier. În orice caz, voi păstra arma aceasta.

— Banda pere să fie foarte bine înarmată, zisei eu, privind lung Browningurile. Ce-ar fi să le luăm noi?

— Ştiu şi eu! Avem armele noastre, mai avem pistoalele "Parabellum" date de Meerkerk, totuşi cred că în momentele de faţă nu strică să avem cât mai multe arme. Să luăm deci fiecare câte un revolver.

Spunând aceasta, îşi vâri arma la brâu şi eu făcui la fel. Ne împărţirăm şi cele treizeci de gloanţe găsite asupra mortului, apoi aşezarăm cadavrul pe marginea luminişului şi-l acoperirăm cu crengi.

În vremea asta, micul Tomo se oprise la câţiva paşi de crăpătura din stâncă şi privea cu spaimă în gaura întunecoasă. La întrebarea lui Marian de ce face o mutră atât de speriată, el răspunse că era foarte posibil ca cele două pantere să se fi ascuns în peşteră. Prietenul meu îi arătă însă pământul din faţa peşterii, care nu prezenta urme de animal, ceea ce-l făcu pe băiat să se liniştească şi să se strecoare înăuntru. Noi ne luarăm după el şi aprinserăm lămpile de buzunar.

Gangul era tipic vulcanic, tăiat neregulat în stâncă. Se afunda mult în interiorul muntelui, iar din el se

făceau mai multe alte ganguri laterale. În cele din urmă, ajunserăm într-o peşteră boltită, uriaşă, împodobită cu minunate stalactite şi stalagmite.

În vreme ce Tomo număra cu atenţie gangurile de pe partea dreaptă, eu îi spusei Lui Marian:

— În definitiv, de ce am pătruns aici atât de departe? Păcat de vremea pierdută. Pongo nu e aici şi poate urmele lăsate de el vor fi fost şterse de o mână omenească – de pildă, de chinezul sfâşiat de panteră sau de animale. Ar fi trebuit să urmăm drumul luat de el, din luminiş.

— Degeaba nu i-a fi poruncit el lui Tomo să ne călăuzească în peşteră, răspunse prietenul meu. Poate că şi-a lăsat semnele acolo jos şi a ieşit din munte pe alt drum. Se mai poate să existe alt gang, care taie calea lui Fu Dan.

— A! Vrei să spui că Fu Dan s-a îndreptat repede spre coastă cu prada sa?

— Da; bănuiesc că vrea să se îmbarce prin apropiere de Segli, pe vreun vas de-al bandei desigur, căci în port nu se va putea îmbarca pe un vapor, împreună cu Miss Abednego. Şi el trebuie să ocolească vulcanul, pe câtă vreme Pongo cunoaşte desigur un drum mai scurt prin interiorul muntelui.

— Cred că ai dreptate, încuviinţai eu. Aha! Tomo a găsit gangul cel bun.

Micul malaiez se oprise şi ne făcea semn să ne apropiem. Cotirăm la dreapta în gang şi după câtva timp ne aflam într-o mică peşteră, unde se simţea un aer proaspăt şi plăcut.

— Trebuie să fie pe aici crăpături care duc afară, zise Marian. A! Uite colo o vatră: şi aici un culcuş moale, de piei de animal. Hm!... Pongo a îngrijit-o bine pe biata fată. Nimic de zis. Ia te uită, Tomo a scos la iveală cufărul domnişoarei! Ei, piciule, ai de gând să-l iei cu tine?

— Da, Tuan, aşa poruncit Pongo, răspunse malaiezul.

— Fireşte – încuviinţă Marian – dacă o vom salva pe fată, va trebui să-i punem la dispoziţie şi veşminte, căci nu cred ca Fu Dan să-i fi lăsat vreme să se îmbrace. A! Acum îmi dau seama că l-a trimis pe galbenul acela –

pe care l-a sfâşiat pantera – ca să ia cufărul. Asta înseamnă că s-o fi simţind în siguranţă, căci e lesne să-şi închipuie că Pongo se află pe urmele lui.

— Nu s-o fi gândit că negrul va izbuti să ne elibereze atât de repede din lagărul atjehilor. Apoi, s-o fi bizuind şi pe oamenii săi din colonie, care desigur că ne-ar fi dat gata dacă n-ar fi venit legionarii.

— Aşa cred şi eu. Pe coastă se va fi aflând desigur vreo corabie cu o mare parte din banda lui, astfel că nu e de mirare că se simte în siguranţă chiar şi faţă de Pongo. Acum, hai să mergem, Tomo a devenit nerăbdător.

Micul malaiez îşi săltase cufărul pe umeri şi păşise în gangul care ducea spre peştera cea mare.

— Tuan, repede, Pongo aşteaptă, stărui el.

La lumina lămpilor noastre ne trecu repede pe dinainte. După câţiva paşi, observarăm semnele lăsate de uriaşul Pongo: crengi uscate pe care le înfipsese în peretele înalt, la distanţă de câţiva metri una de alta. Străbăturăm aproape întreaga peşteră şi în dreptul unui gang lateral o creangă era astfel înfiptă, încât vârful ei frânt era îndreptat spre interior.

Fără să şovăie o clipă, Tomo se strecură în deschizătura îngustă şi noi îi urmarăm. Gangul era foarte scund şi strâmt şi cu greu puturăm ajunge într-un loc unde era înfiptă o a doua creangă, al cărei vârf era îndreptat spre o gaură ce se căsca deasupra pământului, în peretele din stânga.

Tomo se oprise şi privea gânditor în deschizătură. Marian îl dădu frumuşel în lături, vâri braţul şi capul în gaură şi lumină înăuntru. Apoi se vârî cu totul, strigând: "Puteţi veni şi voii" şi se făcu nevăzut Tomo împinse repede cufărul înainte, se strecură şi el, iar eu după dânsul.

După ce mă ridicai în picioare, privii cu uimire în jurul meu. Ne aflam iarăşi într-o peşteră uriaşă, cu mult mai mare decât cea dintâi. Marian şi Tomo o luaseră cu mult înaintea mea, aşa că iuţii paşii şi cu toţi împreună merserăm aproape două ceasuri, călăuziţi de semnele puse de Pongo. În cele din urmă ajunserăm la capătul acestei peşteri minune şi aici dădurăm iar peste o

creangă îndreptată spre o crăpătură îngustă, un gang al cărui teren urca în pantă.

— Acum vom ieşi în aer liber, zise Marian. Într-adevăr. După vreun sfert de ceas de drum, zăream lumina zilei şi în curând ne aflam pe o potecă îngustă – croită probabil de un rinocer – care înainta de-a lungul stâncii, în vreme ce în faţa noastră era desişul de nepătruns.

Cu greu ne-am putea face o idee despre o astfel de pădure seculară, cum sunt de regulă pe pământul Sumatrei. Un labirint de crengi, mărăcini şi funii de liane.

Fiecare centimetru de pământ trebuie cucerit aici cu satârul în mână Numai un pachiderm îşi poate croi drum pe aici.

— Trebuie să cotim ta stânga – hotărî Marian – căci aici drumul pare să coboare. A! Uite că Pongo a pus chiar semn în sensul acesta. Socot că suntem aici la cel mult două sute de metri altitudine, căci în regiunile superioare pădurea e mai luminoasă. După două ore de mers vom ajunge la şes.

Marian păşi înainte, iar eu veneam şi de data asta în urmă. Între noi mergea micul Tomo cu cufărul.

Un timp, poteca merse de-a lungul stâncii, apoi coti mai adânc în pădure şi coborî tot mai mult.

Deodată, în mijlocul ei găsirăm un nou semn al lui Pongo, pe care nu ni-l puturăm lămuri: două crengi astfel înfipte în pământ, încât vârfurile lor se încrucişau. Erau însă din nou rupte şi arătau drept înainte, spre un luminiş mic în care se îmbuca poteca.

— Ce să-nsemne asta? Întrebai eu în şoaptă.

— Două ramuri încrucişate? mormăi Marian. În limbajul cam naiv al lui Pongo, asta vrea să zică să ne acoperim, adică să fim cu ochii-n patru faţă de vreo primejdie. Te pomeneşti că-n luminişul acesta se aţin chinezii!

Am vorbit atât de încet, încât ne-am înţeles mai mult din mişcarea buzelor. Ne-am scos „Browning"-urile şi am păşit cu băgare de seamă în luminiş. Micul Tomo venea acum în urmă, căci la o eventuală întâlnire cu chinezii ne-ar fi împiedicat calea.

Cu multă prevedere, atenţi la fiecare zgomot, am păşit înainte. Observam cu băgare de seamă tufişurile, căutând să surprindem vreo mişcare suspectă; dar nu se vedea şi nu se auzea nimeni.

— Chinezii se vor fi retras, am zis eu râzând, când am ajuns în mijlocul luminişului.

Dar de-abia rostisem aceste cuvinte, că primejdia şi venise. Nu erau insă kulii.

Dintr-un tufiş de bambuşi se năpusti fără veste asupra noastră o namilă uriaşă, sforăind ameninţător. Viaţa prin regiunile sălbatica ne învăţase să nu ne pierdem cumpătul, aşa că în aceeaşi clipă sărirăm în lături, fiecare în altă parte şi duşmanul cel neaşteptat trecu ca o săgeată printre noi.

— Un taur banteng! răcni Marian. Scoate „Parabellumul”!

Trebuia să vârâm repede Browningurile în tocurile lor şi să scoatem pistoalele dăruite de Meerkerk. Dacă armele acestea sunt cam incomode la purtat din cauza lungimii lor, în schimb gloanţele lor grele au o mare forţă de penetrare, chiar când e vorba de vânat mai mare.

Şi în faţa noastră se afla acum un potrivnic foarte primejdios şi puternic. Era un banteng, o fiară din pădurile seculare ale Sumatrei, ba încă un taur uriaş şi bătrân, un aşa-zis „pustnic”. Din pricina răutăţii lor, animalele acestea sunt alungate din cireadă, trăiesc singure şi veşnic întărâtate în codrii cei mai de nepătruns şi declară război oricărei fiinţe care le iese în cale.

Din cauza furiei cu care se năpustise, taurul ajunse la câţiva metri înaintea noastră, în care vreme ne-am putut scoate pistoalele şi ne-am mai dat un pas înapoi. Tocmai când eram gata, animalul s-a întors cu iuţeala fulgerului şi s-a năpustit asupra lui Marian, care-i venea mai aproape.

IV.
CONTRABANDIŞTII.

MARIAN TRASE UN GLONŢ ASUPRA FIAREI, dar, din cauză că se grăbise, împuşcătura

dădu greş. Lucrul acesta nu i se prea întâmpla, căci era un ţintaş minunat Se aruncă repede în lături şi cu sărituri de uriaş căută să se ascundă după trunchiul celui mai apropiat copac. Taurul se luă îndată după el.

Dându-mi seama de primejdie, trăsei repede un glonţ în căpăţâna fiarei, căutând să nimeresc tâmpla. După sunet, îmi dădui seama că glonţul lovise un os tare: taurul nu fusese rănit, doar îl întărâtasem şi mai mult.

Se răsuci cu iuţeala fulgerului, năpustindu-se asupra mea. Mai trăsei un glonţ în căpăţâna lui enormă, auzind şi arma lui Marian detunând de două ori, apoi trebui s-o şterg la repezeală. Mă întorsei şi alergai spre un tamarin uriaş. Îndărătul meu pământul se cutremura sub copitele taurului. Cu iuţeala fulgerului, cotii pe după trunchiul puternic, gata-gata să-mi frâng gâtul din cauza mărăcinişului, dar primejdiosul urmăritor trecu ca o săgeată pe dinaintea mea şi se izbi de un tufiş de ferigă. Mă adăpostii în spatele trunchiului şi mai trăsei două gloanţe sub ochiul fiarei turbate. În acelaşi timp, din dreapta mea, răsună arma lui Marian.

Taurul scoase răcnete de furie şi, deşi părea să fie rănit grav, nu renunţă la luptă, ci trecu ca o săgeată pe dinaintea copacului unde mă aciuisem eu şi se îndreptă asupra lui Marian, care stătea în mijlocul luminişului, fără nici o acoperire.

Dându-mi seama de seriozitatea situaţiei m-am dat un pas în lături şi ţintii liniştit în spatele banteng-ului. Cele două gloanţe ale mele îşi nimeriră ţinta, căci colosul se cutremură din tot trupul, mai făcu o săritură greoaie, apoi se prăbuşi la pământ. Gloanţele trebuie să-i fi zdrobit şira spinării.

Văzui atunci că Marian continua să alerge voinicește spre copacul sub care voia să se adăpostească; fără să vreau, izbucnii în râs.

— Ei, Marianei strigai eu după ei. Poţi să-i dai lovitura de graţiei.

Prietenul meu se opri imediat şi întoarse capul.

— Îţi vine să râzi, aii! făcu el. Cred că până la urmă tot m-ar fi dat gata, dacă nu l-ai fi nimerit atât de bine.

Venind apoi aproape de tot de taur, îi slobozi un glonţ în ochi. Trupul greoi se zvârcoli câteva clipe, apoi se întinse cât era de lung.

Uimiţi, priveam la fiara aceea uriaşă. Regretam din suflet că nu-i puteam lua pielea şi coarnele pentru vreun muzeu. Cred că nici o grădină zoologică nu are un exemplar ca acesta.

În cele din urmă, ne dezlipirăm privirile de la priveliştea atât de frumoasă pentru noi şi ne pregătirăm să pornim la drum. De-abia atunci băgarăm de seamă că micul Tomo cu cufărul lui lipsea. Nu observasem unde se refugiase când taurul se năpustise asupra noastră.

Marian începu să-l strige şi imediat veni răspunsul de sus. Ne ridicarăm privirile şi... cu mare greutate ne stăpânirăm să nu izbucnim în râs.

Micul malaiez şedea la vreo zece metri înălţime pe creanga unui tamarin uriaş de la intrarea luminişului. În mână ţinea cu toate puterile cufărul. Nici până azi n-am aflat cum izbutise să se caţere atât de sus cu greutatea aceea în mână, dar asta ne dovedea că teama lui de Pongo – care-i dăduse, probabil, în grijă cufărul – întrecea chiar şi frica de taurul cel furios.

L-am ajutat să dea jos cufărul, apoi sări şi el ca o veveriţă din cracă-n cracă şi când atinse pământul, chipul îi strălucea de bucurie.

Am străbătut apoi luminişul şi ne-am văzut deodată într-o situaţie foarte neplăcută. Am descoperit iarăşi un semn al lui Pongo, într-un loc de unde porneau două poteci lăturalnice, în afară de cea principală. Şi tocmai peste semnul acesta trecuse taurul. Creanga îndoită fusese smulsă şi zvârlită cât colo.

Ce era de făcut? Desigur că Pongo n-ar fi aşezat semnul în mijlocul încrucişării potecii, dacă drumul nostru ar fi trebuit să meargă drept înainte. Aşadar, trebuia să pornim pe una din cele două cărări lăturalnice. Dar pe care?

Marian mormăi ceva neînţeles. Ştiam că se gândea pe unde s-o luăm. Şi eu îmi frământam mintea, până-mi dădu în gând să-i întreb pe Tomo dacă nu cumva cunoaşte drumul adevărat.

Întorcându-mă, îl văzui făcând un gest de prevenire şi ducând degetul la buze. Îl înghiontii imediat pe Marian care încetă cu mormăitul şi se întoarse şi el spre malaiez.

Tomo ascultă cu încordare spre poteca din stânga, apoi ne făcu deodată un semn şi ne retraserăm îndărătul unui tufiş.

— Tuan, vine om încet, şopti el.

Ne ghemuirăm sub crengi, căutând să cuprindem cu privirea luminişul şi poteca. Se scurse câtva timp şi deodată pe potecă se ivi un chinez. Era un individ uriaş, cu ochii ce iscodeau neliniştit în toate părţile. Purta un costum murdar, de pânză albă, cu un brâu lat de piele, din care ieşeau la iveală paturile a două pistoale şi mânerul unui cuţit Părea un potrivnic primejdios, cu care nu e de glumit.

Păşind în luminiş, se înfioră o clipă când zări hoitul taurului, apoi trase imediat un pistol de la brâu, în vreme ce iscodea cu privirea în toate părţile.

În cele din urmă, păru să fi ajuns la convingerea că oamenii care omorâseră taurul nu mai erau în luminiş, căci păşi spre trupul enorm. Clătinând mereu din cap, examina locurile pe unde pătrunseseră gloanţele, surprins, probabil, de micimea lor.

Deodată păru să-i fi dat ceva în gând. Se ridică brusc, se răsuci repede pe călcâie şi privi încordat de-a lungul potecii principale. Dând din cap mulţumit, părăsi luminişul, apucând-o pe poteca din stânga, aceeaşi pe care venise sus.

— Sunt încredinţat – zise Marian, după ce ieşirăm din tufiş – că poteca asta, care merge drept înainte, ascunde o taină, care poate pricinui moartea celui care n-o cunoaşte. Probabil vreo groapă dintr-acelea pentru prins sălbăticiuni, cu ţăruşi ascuţiţi pe fundul ei, sau vreun tigru uriaş, care îşi are sălaşul acolo. Ceva asemănător cu vestitul „man eater” – „mâncătorul de oameni” – din India răsăriteană. De ce n-ar exista şi pe aici asemenea tigri? Aşa că ne vom feri să mergem pe această potecă, în schimb îl vom urma pe chinez. Linişte şi băgare de seamă, dragii mei!

O pornirăm încetişor în jos, pe potecă. Aproape două ceasuri ţinu drumul, timp în care mâncarăm came uscată din merindele pe care ni le dăduseră legionarii. Deodată, Marian privi ca de obicei după o cotitură a potecii şi ridică braţul. Acesta era un semn că observase ceva suspect. Câteva minute se uită încordat,

în timp ce eu îl tot înghionteam de nerăbdare. În cele din urmă, se dădu câţiva paşi îndărăt, se-ntoarse spre mine şi zise cu seriozitate:

— Priveşte şi tu, Robert, dar să-ţi păstrezi cumpătul. Să nu scoţi nici un sunet!

Şovăind, mă târâi pe brânci spre marginea potecii şi iscodii cu privirea pe după cotitură. Bine făcuse Marian că mă prevenise, altminteri aş fi făcut cine ştie ce nesocotinţă.

Ajunsesem la plaja care se întindea pe vreo sută de metri până la mare. O tabără de corturi se afla pe ţărm şi doi chinezi tocmai duceau spre o barcă o făptură în veşmânt alb, care se împotrivea din toate puterile. Trebuie că aceasta era Ellen Abednego, căci îndărătul galbenilor păşea un alt galben, pe care îl cunoşteam foarte bine, amicul nostru Fu Dan.

Cam la vreo sută de metri de ţărm se afla o joncă chinezească, dintr-acelea care se întâlnesc adesea în apele arhipelagului malaiez. Cu toată depărtarea, izbutii să recunosc la prora ei trei semne ciudate, vopsite în alb şi în aceeaşi clipă îmi spusei că erau la fel ca şi cele de pe mânerul pumnalului pe care Marian îl luase de la chinezul sfâşiat de panteră. Îmi îndreptai apoi iar privirea spre grupul de pe plaja, care ajunsese acum la barcă.

Fără voie, dusei mâna la pistolul de la brâu când văzui cum se împotrivea biata fată. Dar Marian mi-o smuci îndărăt.

— Degeaba, murmură el. Nu putem face nimic cu forţa faţă de numărul lor mare. Mai bine să-l aşteptăm pe Pongo, care nu va întârzia. la îndreaptă-ţi privirea înainte, dar rămâi culcat la pământ Eu mă voi aşeza deasupra ta şi astfel vom putea spiona amândoi, fără să ne expunem primejdiei de a fi descoperiţi.

Îi ascultai sfatul şi nu ştiu cum se făcu că am vârât braţul drept mai adânc sub tufa pe după care priveam. Degetele mele atinseră un obiect tare – ceva ca fierul, fi atrăsei atenţia lui Marian şi ne vârârăm jumătate sub tufă, aprinzând lămpile de buzunar. Spre uimirea noastră, dădurăm acolo de... suliţa şi pumnalul lui Pongo.

Ieşirăm din nou afară şi ne uitarăm nedumeriţi unul la altul.

— Aş vrea să ştiu unde se află el acum, zise Marian. Ascultă ce-ţi spun eu, e acolo, jos, în mijlocul taberei chinezilor.

Repede, dar cu multă băgare de seamă, mă târâi la postul de observaţie, iar Marian se aşeză deasupra mea; văzui atunci că barca cu chinezii şi Ellen Abednego o pornise de la ţărm, îndreptându-se spre joncă. În tabără domnea o mare însufleţire: lăzi şi butoaie erau rostogolite pe ţărm, corturile erau desfăcute şi legate.

— Aha! Dumnealor se îndeletnicesc şi cu contrabanda! mormăi Marian. Atunci să ştii că e rost să punem mâna pe ei la Singapore. Nu putem fi departe de Segli şi o canonieră olandeză ajunge în peninsula Malakka mult mai repede decât jonca. Nu aş vrea să trimit o depeşă poliţiei engleze de acolo, căci cine ştie dacă n-o prinde banda! Ai observat semnele de la prora joncii? Sunt la fel ca acelea încrustate cu sidef pe mânerul pumnalului pe care l-am luat de la mort. Vom recunoaşte uşor, deci, jonca în Singapore.

— Dacă nu vor vopsi pe deasupra semnele, în drum! Mi-am dat eu cu părerea. De şiretlicul acesta se folosesc cam des contrabandiştii şi piraţii.

— Ai dreptate. Atunci trebuie să căutăm să putem recunoaşte vasul după vreun alt semn. A! În mijloc sunt trei ferestruici, ceea ce nu prea se obişnuieşte la astfel de vase. Se vede treaba că prea cinstita bandă are şi încăperi pentru adăpostirea fetelor răpite. Harnici oameni par să fie dumnealor. Se îndeletnicesc cu de toate. Şi, ia te uită, felul construcţiei acestei jonci nu e ca al celorlalte. N-or fi având cumva şi un motor puternic, cu ajutorul căruia să poată merge cu mare viteză?

— În cazul ăsta, nu ne poate folosi prea mult nici canoniera.

— Ba da, căci, chiar dacă ajungem mai târziu ca ea, vom recunoaşte jonca. În orice caz. Ai uite că se întoarce barca înapoi! Acum vor transporta pe bord mărfurile de contrabandă şi vor porni în larg. Vom putea pleca deci şi noi pe urmă.

Mai trecu un ceas, timp în care barca transportă pe joncă marfa, corturile şi zece kuli. Apoi fu ridicată şi ea pe punte, iar echipajul se pregăti să ridice ancora.

Am să amintesc aici că, pentru a sta mai în voie şi a putea privi mai bine, ne aşezarăm puştile noastre „Winchester" alături de noi, la îndemână. În curând avea să se ivească prilejul să ne folosim de ele.

Ancora tocmai fusese scoasă din apă şi jonca începuse să plutească încetişor, când deodată se ivi pe punte făptura aibă a Ellenei Abednego. În spatele ei veneau doi kuli, care aveau de gând probabil s-o prindă.

— Robert, repede, pregăteşte puşca! Răcni Marian, dându-se jos de deasupra mea şi sărind pe potecă cu puşca în mână.

Îmi luai şi eu arma şi-l urmai imediat, în vreme ce Tomo se aşeză îndărătul nostru şi zise:

— Tomo va încărca repede dacă Tuan va da gloanţe.

Îi vârâm repede în mână băiatului câteva încărcătoare şi ridicai armele.

Ellen Abednego ajunsese la parapet şi se părea că urmăritorii erau gata să pună mâna pe ea. Nu puteam trage, căci am fi putut-o nimeri tocmai pe ea. Am văzut-o făcând o mişcare bruscă, încălecând parapetul şi sărind în apă.

Cei doi kuli se aplecară peste parapet, privind în jos, împietriţi. Atunci se ivi lângă ei un al treilea chinez – Fu Dan. Părea să le facă mustrări aspre oamenilor săi, apoi strigă dând nişte porunci. În urma cărora câţiva oameni dădură buzna la barca de pe punte.

— Trebuie să-i împiedicăm! strigă Marian şi ridică puşca.

Dar înainte ca să fi putut trage, auzii strigăte grozave dinspre joncă, câţiva kuli arătând agitaţi spre mare. Privirăm şi noi într-acolo şi un fior de groază ne străbătu trupurile. Căci bietei fete i se pregătea o moarte şi mai cumplită: un rechin cât toate zilele spinteca valurile cu repeziciune, ca şi cum ar fi şi zărit prada ce se ivise pe neaşteptate.

— Trage! răcni Marian, şi-şi îndreptă ţeava asupra monstrului. Dar alte ţipete grozave ne făcură să privim din nou spre joncă.

V.
EROISMUL LUI PONGO.

PE PUNTEA VASULUI, care plutea mânat de flux, domnea mare agitaţie. Deodată îi văzurăm pe cei doi kuli, care se luaseră după Ellen, sărind în aer, apoi căzând înapoi pe scândurile covertei, unde rămaseră nemişcaţi. După aceea, un trup negru, uriaş îşi făcu vânt peste parapet şi sări în mare.

Era Pongo.

După câteva clipe, ieşi la suprafaţă şi începu să înoate din răsputeri spre rechinul care se apropia. Voia să se jertfească pentru a salva din ghearele unei morţi grozave pe tânăra fată, pe care chiar el o răpise.

Între dinţi, uriaşul ţinea pumnalul său malaiez. Ellen Abednego înota cu toată puterea spre ţărmul salvator, dar distanţa era mare şi fluxul o trăgea înapoi.

Negrul înota însă mai uşor şi braţele sale puternice îl aduceau repede în apropierea „tigrului mării”. Se aflau acum unul în faţa altuia.

Rechinul – un exemplar de vreo nouă metri lungime – îşi încetinise viteza şi se-ndrepta agale spre victima sa încă trei, încă doi metri îi mai despărţeau pe cei doi potrivnici... „Tigrul” se răsuci pe spate, ca să se poată folosi de maxilarele puternice care, după cum se ştie, sunt de partea cealaltă a capului.

Pongo se năpusti, pregătindu-se să-i înfigă cuţitul în trup. Dar rechinul păru să fi văzut mişcarea căci cu o lovitură de coadă se aruncă în lături şi trecu la câţiva centimetri de negru.

Nici un alt om nu s-ar fi putut salva în situaţia aceasta dar cu Pongo lucrurile stăteau altfel. Se afunda în apă, scoţând afară braţul cu pumnalul şi cu o putere „supraomenească” înfipse lama ascuţită în trupul monstrului, trăgând-o apoi de-a lungul şi spintecându-l până-n coadă.

„Tigrul” rănit de moarte începu să se zvârcolească cu turbare, împroşcând valuri însângerate, în vreme ce Pongo îşi puse din nou pumnalul între dinţi şi porni să înoate ca un disperat spre ţărm.

Kulii de pe vas, care priviseră ca şi noi cu răsuflarea tăiată, se dezmeticiră repede. Izbucniră într-un răcnet de furie, căci acum nu mai era de gândit să-şi lase barca pe apă, ca s-o ajungă pe Elen Abednego.

— Atenţie, Robert, kulii! răcni Marian şi în aceeaşi clipă văzui ivindu-se pe puntea joncii câţiva galbeni, cu puşti în mână.

Aveam o ţintă bună, căci chinezii stăteau lipiţi unul de altul în lungul parapetului. După o scurtă înţelegere, împroşcarăm puntea cu o ploaie de gloanţe, eu din stânga, Marian din dreapta Când terminarăm încărcătoarele cu câte zece gloanţe, Tomo ne luă imediat armele pentru a le încărca din nou, în vreme ce noi trimiteam alte „salutări de plumb" din pistoalele „Parabellum”.

În câteva clipe nu mai rămase nimeni pe punte. Unii zăceau scăldaţi în sânge, alţii dăduseră bir cu fugiţii în interiorul vasului, sau se ascunseseră care pe unde putuse.

Negrul o ajunse pe înotătoare, o apucă de braţ şi o duse aproape pe sus până la ţărm. Când puse piciorul pe uscat, o luă în braţe ca pe un fulg şi, cu paşi mari, o porni spre noi. În vremea asta, jonca fusese mânată de flux atât de departe, încât nu mai aveam de ce ne teme.

Când ajunse pe poteca unde ne aflam, Pongo o aşeză binişor jos pe fată. Ellen Abednego era şi mai frumoasă decât o văzusem noi în fotografia de pe biroul tatălui ei. Sfârşită de oboseală şi plângând, ea rămase ca leşinată, murmurând cuvinte întretăiate de mulţumire şi mângâind mâna lui Pongo, care făcea o mutră de licean sentimental.

Când se mai linişti puţin, Marian îi oferi un pahar de ceai rece cu rom şi după ce dădu pe gât băutura întăritoare, ea se ridică sprintenă ca o căprioară şi ne întinse mâna.

Ne prezentarăm şi-i povestirăm că tatăl ei ne rugase să-i dăm de urmă, adăugând că răsplata pentru salvarea ei i se cuvenea lui Pongo.

— Pentru asta m-a şi răpit întâi, zise ea zâmbind, apoi, devenind serioasă, urmă: Fu Dan i-a povestit c-aş fi cu totul străină în casa tatălui meu, unde sunt ţinută prizonieră. Încet-încet a aflat adevărul şi atunci m-a

dus în pădure; ştia el bine că în Singapore nu aş fi fost în siguranţă atâta vreme cât mai trăiau Fu Dan şi complicii săi. Noaptea trecută. Fu Dan m-a răpit din peştera în care mă credeam în siguranţă. Am trăit ceasuri grozave până am izbutit să fug din cabina în care m-a închis. Disperată cum eram, n-am mai ţinut seama de nimic şi am sărit peste bord.

— Massers termină vorba! se auzi glasul lui Pongo, care-şi luase armele de sub tufă. Trebuie mergeţi repede Singapore, Fu Dan în „Rechin albastru".

— Ce-i ăsta, un restaurant?

— Da Pongo auzit, când ei credeau erau singur.

— Atunci să ştii că-l prindem. Haide, Pongo, vom pleca cu un vas rapid din Segli, care nu e departe.

— Pongo rămâne aici, mormăi uriaşul. Pongo nu merge Singapore. Massers buni vine înapoi, face vânătoare mare, bună, cu Pongo.

— Nu vrei să ne ajuţi să-l prindem pe Fu Dan?

— Pongo nu vrei merge la Askari.

— Tu eşti mai de treabă decât cei mai mulţi dintre ei, zise Marian cu seriozitate.

— Askari râde când vede Pongo.

— Îţi vom da o uniformă ca a askari-lor şi atunci nimeni nu va mai râde, îi făgădui Marian.

— Nu uniformă, costum ca massers, zise negrul, începând să se lase convins.

— Bine, îl vei avea. Dar hai repede, trebuie să fim acolo înainte de a se face noapte.

Atunci interveni tânăra fată:

— O, domnule Farrow, de-abia pot merge.

— Atunci te vom purta pe braţe, hotărî Marian.

Dar înainte ca el s-o poată lua în braţe, Pongo o ridică ca pe un fulg şi începu să gonească, încât de-abia eram în stare să-l urmăm.

Mai curând decât ne-am fi aşteptat, zărirăm în depărtare magaziile de tablă ondulată ale staţiunii militare. Pongo se opri şi-şi lăsă jos povara vie...

— Pongo rămâne aici, Tomo aduce haine, zise el, privindu-l pe micul malaiez cu nişte ochi care-l făcură pe acesta să se cutremure.

— Aşa, acum daţi-mi voie să mă îmbrac, zise Elen. Am găsit în cufăr un costum minunat.

Se făcu nevăzută după un tufiş şi peste câteva minute se întoarse îmbrăcată într-o rochie de olandă albă. Era fermecătoare şi Marian fu de părere c-ar trebui să ne punem în frac ca să putem sta alături de ea.

După o jumătate de ceas, eram în tabără, unde ne primea însuşi comandantul, colonelul Daendels. Aproape că nu-i venea să creadă cele povestite de noi, dar, în cele din urmă, ne dădu crezare şi ne puse la dispoziţie o barcă cu motor, prevăzută cu două mitraliere. El socotea că jonca chinezească – chiar presupunând că avea un motor puternic – nu va sosi la Singapore decât a doua zi dimineaţă, pe câtă vreme noi vom ajunge acolo cu vreo cinci ceasuri înainte.

Aşa stând lucrurile, primirăm invitaţia lui de a lua masa împreună şi pe Tomo. Îi trimiserăm să-i ducă lui Pongo cel mal mare costum pe care-l puturăm găsi.

Colonelul îi preveni pe legionari cu privire la înfăţişarea negrului şi le ordonă să nu pară miraţi la vederea lui. Totuşi, prin fereastra sufrageriei, văzui câţiva legionari tresărind speriaţi când sosi Pongo. Şi când te gândeşti că în hainele cu care era îmbrăcat nu părea nici pe jumătate atât de fioros ca în „costumul” pe care-l purta în pădure.

Daendels îi ieşi în întâmpinare şi-i salută călduros. Bietul uriaş, pe care toţi îl luau în râs, părea nou-născut acum. Refuză însă cu hotărâre să ia loc la masa noastră şi colonelul fu nevoit să-i dea o odaie separată, unde i se duse mâncarea.

După o jumătate de oră părăsirăm micul port, cu barca pusă la dispoziţie de comandant. Mecanicul dădu drumul motorului cu toată viteza şi puţin după miezul nopţii văzurăm lucind în depărtare luminile din Singapore.

La poliţia portului ni se luă iarăşi un lung interogatoriu şi relatările noastre fură întâmpinate cu multă neîncredere. Dar Ellen se înfurie şi le spuse pe şleau domnilor poliţişti părerea ei prea puţin măgulitoare, adăugând că ceea ce nu putuse face toată poliţia din Singapore izbutisem noi doi – adică eu şi cu Marian. Telefonă apoi părintelui ei şi, după câtva timp, tată şi fiică se îmbrăţişau plângând.

Poliţiştii deveniră ca prin farmec grozav de politicoşi. Se declarară gata să ne ajute şi Marian le spuse că avem de gând să punem cu botul pe labe restul bandei. Le descrise exact jonca şi când aminti de cele trei ferestruici, poliţiştii tresăriră şi răspunseră într-un glas:

— Asta-i jonca lui Ki Lung.

— Cine-i Ki Lung?

— Expeditorul, care mai e şi proprietarul restaurantului „Rechinul albastru”.

— Atunci suntem pe calea cea bună, zise Marian, uşurai Trebuie să-l arestăm pe Ki Lung şi să punem stăpânire pe restaurant înainte de sosirea joncii.

Poliţiştii făcură nişte mutre cam îngrijorate. La stăruinţele lui Marian, un sergent lung cât o prăjină răspunse frecându-şi bărbia:

— Hm..., nu prea e atât de simplă chestia cu „Rechinul albastru”. Câţiva colegi de-ai noştri au dispărut acolo şi toate raziile noastre l-au dus la nici un rezultat. Nu-l putem înhăţa pe Ki Lung ăsta, deşi suntem încredinţaţi cu toţii că e un mare criminal.

Atunci interveni Pongo, la care şi poliţiştii priveau cu sfială.

— Pongo cunoaşte „Rechinul albastru”. Pongo călăuzeşte Askari.

— Dacă e aşa, să ştiţi c-am câştigat partida, zise Marian vesel.

Lordul Abednego telefonă prefectului poliţiei şi acesta ordonă să ni se pună imediat la dispoziţie oamenii de care aveam nevoie. Eram acum în total şaisprezece inşi şi sub conducerea lui Pongo ne îndreptam spre „Rechinul albastru”.

În drum ni se alăturară şi alţi poliţişti. Comanda o luă acum un comisar energic, în vreme ce noi cu poliţiştii din port ramaserăm sub conducerea iui Pongo.

Acesta ne călăuzi prin nişte uliţe murdare din cartierul portului. Se opri în cele din urmă în faţa unei căsuţe, împinse cu umărul uşa şi vârî mâna în gangul întunecos. Se auzi un zgomot nelămurit, apoi uriaşul îşi retrase braţul şi zvârli în stradă un trup neînsufleţit.

— Spion! Mormăi el.

— Drace! Pe ăsta nu trebuie să-l mai legăm! exclamă sergentul cel lung, care se aplecase deasupra chinezului. Prietenul dv. l-a zdrobit scăfârlia.

Pongo îşi încordase auzul şi în acelaşi timp ridicase mâna impunându-ne tăcere. Cu toate acestea, sergentul nu se putu opri să nu ne şoptească:

— Prietenul dv. cunoaşte bine „Rechinul albastru", domnilor? Sunt aproape încredinţat că se află curse pe aici, în care au dispărut fără urmă câţiva colegi de-ai noştri. Să fim prevăzători!

— Eu cred că Pongo cunoaşte casa, răspunse Marian. Se prea poate să nu cunoască însă toate tainele ei. Ai dreptate, e foarte primejdios de pătruns în spelunca asta de bandiţi.

— Da ar fi păcat ca nişte oameni viteji să-şi dea viaţa în chip groaznic de dragul unor ticăloşi. Blestemaţii ăştia de chinezi cam lucrează cu chepenguri secrete. Cel mai nimerit lucru ar fi să-l prindem pe Fu Dan şi pe oamenii săi când vor debarca în port şi prin ameninţări să-i silim să ne trădeze tainele acestui sălaş de criminali.

Toată înfăţişarea lui Pongo arăta o mare încordare. Stătea nemişcat numai capul şi-l întinsese înainte şi părea că vrea să străpungă, cu ochiul şi urechea întunericul gangului.

— Voi trimite un om îndărăt să ia o funie – zise sergentul – căci, după cum văd, camaradul nostru n-are încă de gând să pătrundă în casă. O clipă, domnilor.

În vreme ce poliţistul se apropie de unul din oamenii săi şi-i şopti ceva, eu mă adresai lui Marian:

— Crezi că va ajuta la ceva funia dacă groapa aceea ascunsă ar fi prevăzută cu ţăruşi ascuţiţi? Ar fi îngrozitor ca Pongo – care desigur va intra cel dintâi – să-şi piardă viaţa în chip atât de crunt. Nu e chip să punem mâna pe bandă în alt fel?

— Am chibzuit până acum mereu asupra acestui lucru, dar am ajuns la concluzia că pătrunderea noastră în ascunzătoarea bandei e absolut necesară. Se prea poate ca Pongo să le cunoască măcar pe cele mai primejdioase capcane, căci a fost, desigur, mai mult timp în slujba lui Fu Dan. Mă miră numai că na intrat încă. Ce-o fi aşteptând oare?

— Poate că ştie că mai e vreun paznic pe gang şi aşteaptă să se apropie.

— Atunci să ştii că-i va achita repede şi pe acesta. Dar pentru ce şi-ar părăsi locul şi-ar veni afară? Aş înţelege, dacă Pongo l-ar momi, dar aşa?

— Stai, am aflat! Zisei eu repede: Pongo va fi ştiind că paznicul pe care l-a răpus va fi schimbat curând de altul. Să vezi că aşa va fi.

— Da, ai dreptate, încuviinţă Marian. Nici eu nu-mi pot lămuri altfel purtarea lui. Dar atunci ar fi mai bine dacă ne-am da la o parte de la intrare, căci al doilea paznic ne poate vedea dinăuntrul casei. Şi urmarea ar fi că va da imediat alarma.

— Asta ar trebui s-o ştie şi Pongo, am răspuns eu: nu-mi vine să cred că ar fi el în stare de o astfel de nechibzuinţă. Desigur că pândarul va ieşi afară pe una din uşile laterale ale intrării casei şi va alerga în braţele lui Pongo.

Discuţia noastră fu întreruptă de sergentul care se înapoiase.

— L-am poruncit omului meu să se grăbească, ne comunică el. Peste câteva minute vom avea funia Drace! Prietenul dv. negru tot mai ciuleşte urechile la primejdia aia necunoscută?

Îi comunicai repede părerea mea şi poliţistul zise uimit:

— Dumnezeule, atunci banda asta e organizată milităreşte. E de necrezut să cuteze asta sub ochii noştri. Ar trebui opriţi toţi chinezii să intre în Singapore. Am avea şi noi atunci linişte, căci malaiezii nu ne dau prea multă bătaie de cap.

— Ar fi şi asta o soluţie – cam aspră, ce-i drept, dar temeinică, răspunse Marian.

— Numai că atunci va pierde foarte mult comerţul acestui oraş, cei mai mari negustori de aici fiind chinezi, oricât de trist ar fi asta pentru europeni.

— Adevărat, avem aici chinezi care se pot măsura cu multimilionarii americani. Dumnezeule! Dar ce face atât de mult acolo prietenul dv. negru?

Sergentului îi lipsea desigur calmul nostru, căci juca nervos de pe un picior pe altul.

— Fii mulţumit că e aşa răspunse Marian, căci omul d-tale va fi aici cu funia înainte ca Pongo să intre înăuntru. Dar...

Marian îşi întrerupse vorba, căci Pongo făcu un gest de nerăbdare cu mâna întorcându-şi privirea cu asprime spre noi. Probabil că venea un chinez pe gang, căci prietenul nostru negru ne făcea semne energice să ne dăm în lături. El însuşi se lipi de zid şi trupul său uriaş se pregăti pentru săritură. Încordarea noastră crescu la culme, căci acum urma să se producă deznodământul. Un singur strigăt al pazniculuı şi tot planul nostru cădea baltă. De fapt, ne puteam încrede în Pongo, dar, cu toate astea, oricare din noi ar fi rămas mai bucuros la locul său, căci atunci ar fi ştiut cel puţin ce primejdie se apropie. Dar să stai inactiv deoparte, asta ne enerva peste măsură.

Ne cutremurarăm fără voie când din casă se auzi scârţâind o uşă şi un glas strigă încetişor un nume. Situaţia era critică, deoarece – judecând după sunet – cel ce strigase se afla relativ departe de intrare. Şi dacă paznicul celălalt nu răspundea, atunci omul va deveni bănuitor şi va da, desigur, alarma.

Chinezul strigă din nou, de data asta de mai aproape Pongo se strânse şi mai mult; făcea impresia unui tigru gata să se repeadă. Ridică încet braţul drept; strigătul se auzi acum aproape de tot de uşa deschisă. Părea însă îngrijorat. Desigur că al doilea chinez nu va ieşi afară, ci va alerga îndărăt şi va da alarma.

Dar, deodată, Pongo se repezi înainte. Braţul său se întinse în deschizătura întunecoasă. Se auzi un sunet nearticulat, apoi un horcăit, ca şi la primul paznic. După aceea negrul îşi retrase braţul şi zvârli un alt trup neînsufleţit lângă celălalt.

Sergentul se aplecă imediat deasupra Iui.

— Drace! exclamă el. Aruncând o privire sfioasă spre Pongo. L-a zdrobit şi ăstuia scăfârlia. Dumnezeule mare, puternic mai e prietenul dv.!

— Massers vine! Se auzi glasul lui Pongo dinăuntrul casei.

Intrarăm repede şi la lumina lămpilor de buzunar coborârăm o scăriţă îngustă. Eram acum într-o încăpere

mică, în ai cărei pereţi se aflau două uşi. Un poliţist vru s-o deschidă pe una din ele, dar uriaşul şopti:

— Nu bine, lăsaţi! Intrare aici.

Spunând asta vârî vârful pumnalului într-o crăpătură din podea şi o uşiţă ascunsă cu măiestrie se deschise în peretele masiv. Ne strecurarăm repede prin ea şi dădurăm într-un gang lat, din care porneau mai multe uşi. Pongo coti la dreapta şi ajunserăm într-o odaie mare, rotundă.

Negrul rândui poliţiştii pe una din laturile odăii, punând apoi câte doi oameni în firidele adânci ale uşilor de pe partea aceea. Nouă, lui Tomo şi sergentului, ne indică un loc la începutul încăperii, arătă apoi spre celălalt capăt şi zise:

— Fu Dan vine acolo. Massers lasă intre pe chinezi, apoi sare la ei. Pongo păzeşte în dos.

Şi fără să mai aştepte un răspuns, străbătu încăperea şi se făcu nevăzut la celălalt capăt al ei.

Planul său era foarte simplu, dar bun, numai că luase din nou asupră-i partea cea mai grea, adică să taie drumul kulilor.

O linişte mormântală domnea în odaie. Oamenii nici nu îndrăzneau să respire, ci stăteau într-o aşteptare încordată, cu revolverul într-o mână şi vâna de bou în cealaltă.

Îmi aruncai întâmplător ochii spre duşumeaua marii încăperi. Deodată, deşi nu-mi venea să cred – la mijloc se deschise un chepeng. Fără nici un zgomot, capacul cel mare se înălţă, apoi se ivi capul unui chinez care privi bănuitor în juru-i.

Nu cutezam să mişc un deget şi doream cu aprindere ca şi camarazii să fi zărit capul acesta şi să rămână şi ei liniştiţi. Şi – slavă Domnului! Aşa se şi întâmplă, căci chinezul se strecură încetişor afară şi după ce puse piciorul pe scândură, închise chepengul la fix.

Era un individ uriaş, care n-ar fi putut fi răpus cu una, cu două. Îşi înălţă trupul şi privi din nou în preajmă-i. Dar poliţiştii se ascunseră atât de bine în firidele adânci, încât neaşteptatul duşman nu observă nimic.

Acum venea de-a dreptul spre noi, care ne aflam la intrarea încăperii. Trebuie să mărturisesc că nu prea mă

simţeam liniştit, căci, după mişcările încete, ca de târâtoare, ale chinezului, ne puteam da seama cu uşurinţă ce forţă uriaşă zăcea în trupul acesta puternic: nu era numai foarte robust, ci şi extrem de agil. Aveam de-a face cu un potrivnic care nu era de dispreţuit, cu atât mai mult cu cât trebuia să-l răpunem pe nesimţite. Altminteri m-aş fi folosit de pistol.

Îl invidiam acum pe sergent pentru vâna de bou ce-o avea; căci, în împrejurările date, asta era arma cea mai potrivită. O lovitură dată cu îndemânare – şi, fireşte, cu toată forţa – l-ar fi culcat la pământ chiar şi pe uriaşul acesta. Pentru orice eventualitate, scosei pistolul „Parabellum" şi-l apucai de ţeavă. O lovitură cu patul ar fi fost în stare să-l amuţească tot atât de bine ca şi vâna de bou.

Chinezul era acum la vreo şase metri de noi. Îl auzii pe sergent răsuflând mai repede: desigur că nici el nu prea se simţea în largul lui. Zgomotul acesta aşa slab cum era, trebuie să fi fost auzit de potrivnicul nostru, căci se opri brusc, privi cercetător în gangul întunecos şi trase repede un cuţit enorm de la brâu.

Am început să tremur... Deodată, l-am văzut însă în spatele lui pe Pongo. Care ştie Dumnezeu cum se furişase atât de nesimţit. Răsărise ca din pământ. Galbenul ridică dreapta cu cuţitul şi făcu un pas înainte.

Pongo îl apucă atunci de încheietura mâinii şi cu stânga prinse gâtul primejdiosului duşman. Individul horcăi şi începu să se smucească din toate puterile. În pumnii lui Pongo era însă ca un copil.

Negrul uriaş făcu deodată o mişcare rapidă cu amândouă braţele. Se auziră atunci două trosnituri, de parcă s-ar fi făcut ţăndări o oală de lut Chinezul se îndoi de mijloc şi atârna nemişcat de braţele puternice ale lui Pongo, în vreme ce cuţitul îi căzuse din mână. Negrul îi rupsese mâna şi-i răsucise capul.

Trase liniştit cadavrul spre chepeng, îl deschise şi-i dădu binişor drumul jos. Închise apoi capacul, ridică cuţitul mortului şi se înapoie la postul său din fundul încăperii.

Îngroziţi şi uimiţi de cele văzute, rămăserăm la locurile noastre, aşteptând cu încordare sosirea lui Fu

Dan şi a oamenilor săi.

În cele din urmă, scârţâi pe undeva o uşă, apoi kulii se strecurară în încăpere. Veneau tot mai mulţi, de-a dreptul spre noi şi cei din frunte ne-ar fi descoperit, cu siguranţă, dacă nu s-ar fi auzit deodată îndărătul lor un răcnet înfiorător. Galbenii se opriră şi întoarseră repede capul.

La celălalt capăt ai încăperii stătea Pongo, ţinând în mâna stângă trupul neînsufleţit al lui Fu Dan. Ridică braţul drept cu suliţa cea grea şi o zvârli cu putere în grupul din faţa lui; scoase apoi ţipătul său de luptă, zvârli deoparte cadavrul lui Fu Dan şi se năpusti înainte cu pumnalul ridicat.

Kulii se traseră înapoi din faţa negrului; la o comandă a sergentului, poliţiştii îi atacară. O încăierare scurtă, înverşunată, dar chinezii prea fuseseră luaţi prin surprindere ca să poată opune împotrivire şi apoi englezii cu vâna de bou îşi făcură datoria pe deplin. Numai din când în când detuna câte o împuşcătură, urmată de un ţipăt de moarte.

După zece minute, toată banda fusese făcută inofensivă.

În afară de Fu Dan, încă opt oameni fuseseră răpuşi, în mare parte de Pongo. Ceilalţi aveau să fie legaţi şi duşi de-acolo.

Fusese o captură foarte însemnată, căci la o cercetare mai amănunţită se dovedi că Ki Lung făptuise tot soiul de crime împreună cu banda lui. Aşa cum mă aşteptam, toţi membrii ei aveau să fie spânzuraţi mai târziu.

Pe vremea aceea, noi ne aflam însă din nou în Sumatra, căci o telegramă a grădinii zoologice din Amsterdam ne însărcinase să pornim la vânătoarea unui rinocer cuirasat. Acest soi de rinoceri trăiesc în nişte mlaştini de care mai că nu te poţi apropia şi până atunci nu fuseseră împuşcate decât două exemplare şi încă cu preţul vieţii multor vânători. Viu nu fusese încă prins nici unul.

Era ceva ce ne ispitea şi deoarece Pongo se declarase dispus să ne ajute, o pornisem cu inima uşoară la întreprinderea asta puţin obişnuită.»

— Întreprindere pe care ţi-o voi povesti pe larg într-una din zile, dragă George, încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **ÎN LUPTĂ CU CHINEZII.**

Pe un petic de pământ pierdut în largul oceanului, un misionar englez a creat un adevărat paradis al fiarelor. Camarazii de pe „Dox” descoperă această minune de necrezut şi împreună cu lord Clive, trec prin alte peripeţii, descrise în numărul următor, intitulat;

INSULA VRĂJITĂ.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro